

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jordens Kiærlighedshistorie, eller Aarstiderne

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 279. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893709924272/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Jordens Kærlighedshistorie,

eller

Aarstiderne.

Ung og skøn, med yndig Blomsterpragt,
Smilende, som efter Udmagtsblivet,
Da hun første Gang sprang frem til Livet,
Sik i Vaarens hulde Dragt
Giennem lette Taagers spredte Drimmel,
frem af Natten under aaben Himmel
frøken Jord,
Hjst af samtlige Planeters Chor.
Trippende saa peent med sin Laterne,
fulgte hende Fied i Fied
Hendes lille Jomfru Terne.
fra det Fjerne
Stirred paa Spadseregangen ned
Mangen stor og lille Sterne
Meer end gierne,
Men i al Ustyldighed.

Kort kun var hun fremspadseert paa Veien
Barnligmunter, venlig, mild og front,
Med bestandig Hilsen, Smilen, Veien —

Ofte seende sig om
 Efter Ternen,
 Som bestandig fulgte med Katernen,
 Om hun kom?
 See! da nærnte sig i Morgenrøde,
 Svævende paa letbevinget fod
 Hendes stille Gang indøde,
 Frie og frank, og fro, og, som det lod,
 fuld af Munterhed og Mod,
 Krands om Skuldren, Blomsterkro på Hatten,
 En ælfværdig Ungling heimod atten
 (foraar hed det unge Blod) —
 Med en artig Hilsen, og med Blikke,
 Som hun egentligen ei forstod,
 Men som dog mishaged ikke,
 Bad han, hende rækkende sin Krands,
 Om en Dands,
 Med den venstre spillende paa Sivet,
 Mens den høire slyngte sig
 Pludselig
 Den uskyldigrødmende om Sivet —
 Og hun slog det lyse Dæ ned,
 Mens den hulde Barm begyndte sige,
 Bange næsten for den underlige
 Hjertets søde følelse derved —
 Dog fortvilet snart af Krandsen,
 Sædt beruust af dens Violers Dust
 Og af Fløitens Hvirvelluft,
 Modstod hendes Zitteren ikke Dandsen,
 Engang rundt omfungen i hans Arm —
 Til hun endeligen svimmed,
 I en Kælen ukendt Himmel
 Hvirvlet omkring
 Med bestandig heftigere Sving,

Mat af Eyst, og uden Naade,
 Søngselvorn,
 Daamende, som i vellystig Naade,
 Sank til Ungerfvendens Barm.

Fra det Stjerne
 Blikke med Nysgierrighed hver Stjerne -
 Nærmere, paa Tæer, lempelig
 Listed sig
 Hendes Terne,
 Med den halvudslukkede Læterne,
 for at see,
 hvad med hendes fræken i al Verden
 Vilde see?
 hvordan Enden blev paa denne Færden,
 Og forklaringen derpaa?
 Søde Smaa!
 Vil I vide den? Her er den:
 Af den hele søde Tummel nys
 Blev et Kys,
 Neppe trykt den yndige paa Munden —
 Var forførelsen forsvunden.

Fræken Jord, som forårsbrud,
 Med sin Krands i Haaret, væn og prud,
 Græd saa saare —
 Skønnere med hver en modig Taare —
 Hvor hun saae velsignet ud
 Denne stinde!
 Op til Solen blinke hun saa mod,
 Som i Blinde,
 Halv som Barn, og halv som Elskerinde,
 Hvis selv, paa hvilken fod
 Det med hendes lille Hjerte stod,
 Uden ret sig i sig selv at finde.